

Opkrævningsmaaden, — det følger af sig selv, at de i og for sig ere stillede lige ogsaa ved tidligere Bestemmelser. Det er ogsaa en Ændring, som er kommen ind her. Om denne Bestemmelse vil blive benyttet, kan jeg ikke sige noget om, det vil selvfølgelig bero paa, hvorledes Forholdene ville forme sig, hvilke Ønsterne ville være, og hvilken Opfattelse der vil gøre sig gældende hos Havnevæsenet og ganske særlig Handelsstanden. Skulde man ikke benytte den straks, har man i og for sig Bemhændigelse til at benytte den senere. Denne Bestemmelse er sat ind for at muliggøre en Afgifts Opkrævning ganske svarende til den, der sker ved Frihavnen. For Frihavnen gælder Bestemmelsen saaledes: „I Frihavnen bliver Havneafgiften ikke at opkræve, men i Stedet derfor vil der ved Indførsel af Varer fra Frihavnen til dansk Toldomraade være at betale en Kjøbenhavns Havn tilfaldende Afgift, der, beregnet efter den paagældende Vares Bestuvning ifølge Toldvæsenets Bestuvningsreglement, opvejer Havneafgiften. Denne Beregning foretages efter Tiendedele af en Register-ton; udgør en Vares Bestuvning mindre end $\frac{1}{10}$ Register-ton, opkræves Afgiften dog af $\frac{1}{10}$ Ton.“ Det er en Bestemmelse, man har maattet gaa til for Frihavnen; thi her er Reglen, at det vil være Transit; altsaa Havneafgiften opkræves ved Ugangen af Frihavnen paa den her omhandlede Maade i Henhold til Toldvæsenets Bestuvningsreglement, der ogsaa er anerkendt og benyttes i andre Forhold. Det vil altsaa være muligt at stille Afgiften i de to Havne fuldstændig ens ikke blot ved Afgiftens Ydelse — for det er altid Tilfældet — men ogsaa med Hensyn til den Maade, Afgiften erlægges paa. Der bliver kun det ganske lille Spørgsmaal tilbage, at Afgiften i Reglen vil falde tidligere i den gamle Havn end i Frihavnen, hvor Varerne kunne lagres paa ubestemt Tid. Men det, man mistar der, er selvfølgelig kun Renten af den erlagte Afgift, og den er overmaade ubetydelig, som ærede Medlemmer ville se; naar den konverteres til Vægt, vil det være en Gennemsnitsafgift til en 1 Ø. pr. Centner. Jeg tror derfor ikke, man kan sige, at der her kan være Tale om nogen Ulighed. — I Lovforslagets § 10 er der vedtaget forskellige Ændringer i Folketinget, som ogsaa ere Landsstinget ubekendte, om end selvfølgelig ærede Medlemmer have haft Lejlighed til at følge Forhandlingerne. Jeg skal derfor udtrykkelig nævne dem. De gaa ud paa at forøge Rigsdagens Indflydelse paa Havnen, dels derved, at Havnens aarlige Budget og Regnskab skal meddeles Rigsdagen, dels derved, at saalænge den i § 3 omhandlede Statsgaranti forbliver i Kraft, maa Havnebestyrelsen ikke uden Lovgivningsmagtens Samtykke gaa til større Udvidelser, medens den kan gaa til tidsvarende Forbedringer, noget, som ganske stemmer med Lovforslagets Tanke, idet det er forudsat ogsaa i Lovforslaget om end ikke paa denne Maade. Endelig gaar det ud paa, at Rigsdagens 2 Afdelinger hver skulle vælge 2 Medlemmer til Kjøbenhavns Havneraad, der altsaa bliver forøget med 4 Medlemmer, en Bestemmelse, som jeg ogsaa har tiltraadt; thi det forekommer mig, at paa den Maade Forholdet nu er ordnet, kan det ingenlunde kaldes uheldigt, at Rigsdagen ogsaa paa denne Maade faar Lejlighed til at deltage i Havneraadets Forhandlinger og i det hele kommer i et noget nærmere Forhold til Havnen. Jeg har selv haft den Tanke paa et tidligere Stadium, thi netop da et Medlem af Havneraadet er Medlem af Rigsdagen, hvilket jo i visse Maader giver det ærede Medlem et Forspring, forekommer det mig heldigt, at man altid har en vis Sikkerhed for, at der er en Forbindelse mellem Havneraadet og Rigsdagen. — Det er dernæst i § 11 vedtaget, at om de berømtalte Oplagsbeviser skal der gives nærmere Bestemmelse ved Lov. Det var forudsat i det fremsatte Forslag, at det kunde ske administrativt, men jeg kan ikke i og for sig indvende noget imod den vedtagne Bestemmelse. — Jeg har saa kun tilbage at omtale § 12, som er en meget vanskelig Paragraph. I Fjor var det der omtalte Forhold Genstand for udførlig Forhandling, og man mente da, at man maatte have nogle specielle Bestemmelser. I Regeringsforslaget er man nu gaaet over til at foreslaa, at den almindelige Toldtarif, der til enhver Tid gælder, skal ogsaa anvendes paa Indførsel til dansk Toldomraade, og at der saa skulde gives Ministeren en Bemhændigelse til at forbyde Virksomheder paa Frihavnsomraadet, hvortil der anvendes Stoffer, der ere toldfri. Det er en i og for sig meget vanskelig Bestemmelse at anvende. Det er ikke let at se, hvor Grænsen der kan drages af Administrationen. Den eneste, jeg kender, og som jeg kan tænke mig, er den, at man ikke kan paa Frihavnsomraadet forhindre nogen som helst Virksomhed, der kan udøves paa Frilageret, og saa vidt mig bekendt er det ikke saa ringe Virksomheder, som kunne udøves paa Frilageret. Det er jo en ganske negativ Grænse. Det ærede Medlem, der i Folketinget var Ordfører for Frihavnen (C. Hage), omtalte ogsaa denne Bestemmelse meget forsigtig og var ingenlunde sikker paa, at hvad Folketinget har sat

dagen, dels derved, at saalænge den i § 3 omhandlede Statsgaranti forbliver i Kraft, maa Havnebestyrelsen ikke uden Lovgivningsmagtens Samtykke gaa til større Udvidelser, medens den kan gaa til tidsvarende Forbedringer, noget, som ganske stemmer med Lovforslagets Tanke, idet det er forudsat ogsaa i Lovforslaget om end ikke paa denne Maade. Endelig gaar det ud paa, at Rigsdagens 2 Afdelinger hver skulle vælge 2 Medlemmer til Kjøbenhavns Havneraad, der altsaa bliver forøget med 4 Medlemmer, en Bestemmelse, som jeg ogsaa har tiltraadt; thi det forekommer mig, at paa den Maade Forholdet nu er ordnet, kan det ingenlunde kaldes uheldigt, at Rigsdagen ogsaa paa denne Maade faar Lejlighed til at deltage i Havneraadets Forhandlinger og i det hele kommer i et noget nærmere Forhold til Havnen. Jeg har selv haft den Tanke paa et tidligere Stadium, thi netop da et Medlem af Havneraadet er Medlem af Rigsdagen, hvilket jo i visse Maader giver det ærede Medlem et Forspring, forekommer det mig heldigt, at man altid har en vis Sikkerhed for, at der er en Forbindelse mellem Havneraadet og Rigsdagen. — Det er dernæst i § 11 vedtaget, at om de berømtalte Oplagsbeviser skal der gives nærmere Bestemmelse ved Lov. Det var forudsat i det fremsatte Forslag, at det kunde ske administrativt, men jeg kan ikke i og for sig indvende noget imod den vedtagne Bestemmelse. — Jeg har saa kun tilbage at omtale § 12, som er en meget vanskelig Paragraph. I Fjor var det der omtalte Forhold Genstand for udførlig Forhandling, og man mente da, at man maatte have nogle specielle Bestemmelser. I Regeringsforslaget er man nu gaaet over til at foreslaa, at den almindelige Toldtarif, der til enhver Tid gælder, skal ogsaa anvendes paa Indførsel til dansk Toldomraade, og at der saa skulde gives Ministeren en Bemhændigelse til at forbyde Virksomheder paa Frihavnsomraadet, hvortil der anvendes Stoffer, der ere toldfri. Det er en i og for sig meget vanskelig Bestemmelse at anvende. Det er ikke let at se, hvor Grænsen der kan drages af Administrationen. Den eneste, jeg kender, og som jeg kan tænke mig, er den, at man ikke kan paa Frihavnsomraadet forhindre nogen som helst Virksomhed, der kan udøves paa Frilageret, og saa vidt mig bekendt er det ikke saa ringe Virksomheder, som kunne udøves paa Frilageret. Det er jo en ganske negativ Grænse. Det ærede Medlem, der i Folketinget var Ordfører for Frihavnen (C. Hage), omtalte ogsaa denne Bestemmelse meget forsigtig og var ingenlunde sikker paa, at hvad Folketinget har sat